

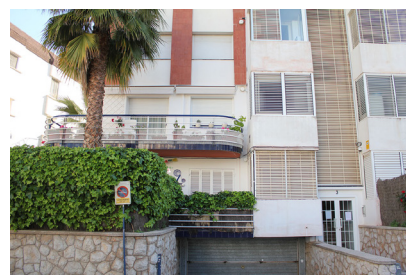
On passar més estones

Ara farà un any, vaig retornar al barri on m'havia criat de petita i passat mitja adolescència. On tenim el pis en el qual vivíem els avis, el tiet, la mama, el Pau i jo. A la urbanització on està el pis també vivien les meves amigues.

Hi vaig tornar de manera intencionada però escèptica, pretenia rememorar allò que havíem fet o m'havia passat. Suposo que amb una intenció de revivre o recordar l'origen de coses que em conformen actualment.

Recordo com sovint amb les amigues sortíem pels carrers de nit i fèiem gamberrades. Anàvem a les bústies de la gent i agafàvem propaganda per fer fogueres, ens colàvem a les piscines de veïns que tenien una millor que la nostra, entràvem a cases en construcció...

Tot això em va fer pensar, que han passat uns quants anys i jo ja no formo part d'aquesta adolescència. En algun moment vaig passar a formar part de la gent adulta, o almenys ho sóc per als nens i nenes que van a l'ESO. Vaig acabar pensant que segurament en el mateix barri hi devia haver un grup com el que jo tenia anys enrere. També vaig pensar que si aquest grup existís, jo no l'arribaria a veure mai, encara que ens creuéssim no sabia identificar-lo. Vivíem en mons paral·lels.

Un dia d'agost vaig decidir deixar dues cartes en dos llocs concrets perifèrics d'aquest barri. La primera a un pal que està d'alt d'una caseta elèctrica i l'altra lligada amb brides a un pal metàl·lic al costat de les vies del tren. A dins hi havia escrita la pregunta "Hi ha algú que fa coses aquí?" junt amb un bolígraf per poder contestar. Les notes no estaven especialment amagades i podien passar desapercebudes amb facilitat. Sobretot per una persona que no habités o circulés pel territori amb freqüència. Volia comprovar si realment hi havia algú que rondjava pel terreny; anar pels caminets, parlar amb els amics, desconnectar... Era una manera de relacionar-me amb aquest altre món, com anar una mica al passat.

Durant moltes setmanes vaig estar fent el mateix recorregut per veure si algú havia contestat les cartes. Un diumenge a la tarda, anant pel bosc de matolls i pins, vaig veure un noi adolescent que anava per un caminet a prop meu amb una BMX i el vaig seguir. En tot moment vaig pensar que no em veia. El vaig seguir fins que va arribar a una cabanya amb més gent de la seva edat. Aquesta estava construïda a partir de sofàs, hamaques i llençols dels Looney Tunes que servien per aplegar.

Em sentia que anava d'incògnit, intentant no fer soroll i amb una gorra negra. Un d'ells em va veure i va comunicar en veu alta als seus amics que algú s'apropava. Em vaig allunyar com si el que ells i elles fessin no fos el meu punt d'interès, com si tot allò no anés amb mi. Després, em vaig atansar més des d'un altre lloc, fent-me la despistada.

Quan em van veure em van cridar perquè anés a parlar-los, que m'acostés. Allà hi havia més persones de les que m'esperava, realment els arbres i els llençols tapaven el seu amagatall. Tenien tota la pinta de grafiteros, estava tota la cabanya plena de tags i feia olor de porru. Em van preguntar què hi feia allà, que si era grafitera. La meua gran excusa va ser que estava buscant un boli del pare d'una amiga.

Vaig acabar marxant quan venien dos o tres amics més. Portaven bosses amb més esprais. Jo senzillament vaig creuar les vies fent veure que buscava alguna cosa.

La seva cabanya estava al costat de l'arbre que un estiu vam incendiar. Recordo com nosaltres vam intentar apagar el foc amb un extintor que havíem robat d'un apartthotel. Tot i així, una veïna va acabar trucant als bombers.

A *Black Hole* hi ha un vinyeta que em va fer entendre que, a gran escala, molts joves tenim o hem tingut un espai al bosc on tenir moments de llibertat. Refugis o nius als quals acudim quan ens deixen campar en començar a fer-nos una mica més grans. Als afores de pobles i ciutats.

També, a la pel·lícula *Donnie Darko* passa una cosa similar. Donnie és un adolescent una mica estrany que no té gaires amics. Sovint amb els dos únics "companyes" que té i amb la Gretchen van a un espai com als afores, format per herba seca i flors. Allà, tenen un espai amb deixalles, cadires, butaques i un arbre on passen l'estona després del cole. En les escenes van aquest lloc a parlar de coses secretes o misterioses i a fumar.

Black Hole de Charles Burns
per l'editorial Fantagraphics
Books.

Donnie Darko dirigida per
Richard Kelly actor i actriu prin-
cipals Jake Gyllenhaal i
Jena Malone, 2001.

Al mateix moment de parlar amb els joves de la cabanya vaig resoldre allò que estava buscant en les preguntes de les cartes. Havia trobat aquests adolescents que després del cole, als fines, o a l'estiu, van a la seva cabanya en mig del bosc on només passen l'estona menjant, fumant pistos o conversant. I de fet, vaig comprendre que tenia enveja de no haver tingut mai un espai així, de no haver agafat quatre sofàs i muntar-nos-ho. Ara també entenc el perquè de deixar les cartes en aquells dos llocs i no en altres, eren on nosaltres passàvem més estones.

